

ת"פ 59513/05/13 - מדינת ישראל נגד ראפת אברהמים

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 59513-05-13 מדינת ישראל נ' אברהמים(עציר) 25 מרץ 2014

בפני כב' השופטת דנה כהן-לקח
בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

ראפת אברהמים

הנאשם

גזר-דין

הרקע

1. ביום 10.9.2013 הורשע הנאשם לפי הודאתו בעבירה של גניבה לפי סעיף 384 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין או החוק). בהתאם לעובדות כתב-האישום בהן הודה הנאשם, ביום 27.5.2013 בסמוך לשעה 11:15, נכנס הנאשם למשתלה בסמוך לגן הבוטני בירושלים, רכן מעל הדלפק, משך טלפון נייד מסוג איפון 5 שהיה מונח מתחת לקופה הרושמת ואשר שייך למתלוננת העובדת במקום, וגנב אותו. כרבע שעה לאחר מכן, נבדק הנאשם על-ידי סיור משטרה שעבר בסמוך למקום, ועל גופו נמצא הטלפון הגנוב.

2. במסגרת הסדר-הטיעון ביניהם, הסכימו הצדדים כי הנאשם יישלח להכנת תסקיר שירות מבחן על-מנת לבחון את שאלת התאמתו של הנאשם לקהילה טיפולית לגמילה (המאשימה הדגישה כי אם הנאשם יימצא מתאים לגמילה, היא תעמוד על קהילה טיפולית סגורה).

השתלשלות העניינים בתיק ותסקירי שירות המבחן

3. בהתאם להסכמת הצדדים מיום 10.9.2013, דחיתי את הטיעונים לעונש לצורך הגשת תסקיר. מאז אותה ישיבה, התקיימו בתיק מספר דיונים וכן הוגשו מספר תסקירים. בתסקיר הראשון מיום 29.10.2013 צוין כי הנאשם הינו כבן 28, רווק. התסקיר פירט את נסיבותיו האישיות של הנאשם ומשפחתו, אשר מחמת צנעת הפרט לא ארחיב לגביהן. מהתסקיר עלה כי קרוב לשמונה שנים, השתמש הנאשם בסמים באופן מסיבי וניהל אורח חיים התמכרותי ושולי. באותו תסקיר נכתב כי שירות המבחן התרשם מתובנה ראשונית ומרצון לשינוי פנימי אצל הנאשם. על-מנת לשלב את הנאשם בקהילה טיפולית, המליץ שירות המבחן לאפשר לנאשם להשתלב בשלב הראשון באישפוזית באשדוד, וזאת על-מנת לעבור גמילה בסיסית שהיא תנאי להשתלבות בקהילה טיפולית.

הדיונים בתיק נדחו לבקשת שירות המבחן, הן על-מנת לאפשר עריכה והשלמה של בדיקות לצורך שילוב

הנאשם באישפוזית, והן על-מנת ששירות המבחן יערוך עם הנאשם שיחות לעידוד הכיוון השיקומי, שכן התגלה כי קיימת אצל הנאשם אמביוולנטיות ביחס להליך טיפולי ממושך ואינטנסיבי בקהילה טיפולית סגורה.

ביום 2.2.2014 הודיע שירות המבחן כי הנאשם נעצר שוב במהלך חודש ינואר 2014. בתסקיר משלים מיום 9.3.2014 ציין שירות המבחן כי הוא נפגש עם הנאשם במקום מעצרו כדי לבחון את המוטיבציה שלו ואת התאמתו לתהליך גמילה ושיקום. בתסקיר צוין כי הנאשם מסר שעד למעצרו האחרון, סבר כי יש לו הכוחות להיגמל בעצמו מחוץ למסגרת אינטנסיבית כגון קהילה סגורה, אולם מעצרו המחיש לו כי ההפך הוא הנכון, וכן חידד אצלו את הרצון לצאת ממעגל ההתמכרות ואורח החיים השולי. בהתייחס לכך, ציין שירות המבחן כי חרף הספקות ביחס ליכולתו של הנאשם לגייס כוחות בשלב זה, הוא המליץ על שילוב הנאשם באישפוזית לצורך גמילה בסיסית ולאחריה שילוב בקהילה סגורה. עם זאת, צוין כי מבירור עם האישפוזית עלה כי חסר מסמך של סיכום רפואי, אשר רק לאחריו ניתן יהיה לקבוע מועד לקליטת הנאשם באישפוזית בעוד מספר ימים. לפיכך, ביקש שירות המבחן לעדכן באופן מיידי עם קבלת מועד אפשרי לקליטת הנאשם באישפוזית.

דא עקא, בדיון שהתקיים לפניי ביום 10.3.2014 הודיע הסנגור כי מרשו אינו מעוניין בהמשך התהליך לצורך שילובו באישפוזית, שכן הדבר אורך זמן ניכר. בהתחשב בכך ולבקשת הסנגור, נשמעו טיעוני הצדדים לעונש.

טענות הצדדים

4. בא-כוח המאשימה עמד על החומרה ועל הסיכון הכרוכים בעבירה של גניבת טלפון נייד, ועתר למתחם ענישה הולמת שנע מעונש מאסר בפועל לריצוי בדרך של עבודות שירות ועד עונש מאסר בפועל מאחורי סורג ובריח למשך מספר חודשים. בעניינו של הנאשם, עמד בא-כוח המאשימה על העבר הפלילי ועל קיומם של שני מאסרים מותנים תלויים ועומדים, בני שלושה חודשים כל אחד. עוד עמד בא-כוח המאשימה על כך שהעבירה בוצעה על רקע התמכרות הנאשם לסמים, וטען כי בהעדר הליך טיפולי-שיקומי, עלול הנאשם להתמיד בדרכו העבריינית. על רקע זה, עתר בא-כוח המאשימה להטיל על הנאשם עונש ברף הגבוה של המתחם הנטען, תוך הפעלה במצטבר של שני המאסרים המותנים.

מנגד, טען הסנגור כי נסיבות ביצוע העבירה אינן מחמירות ועתר למתחם ענישה הולמת שנע ממאסר על-תנאי ועד מאסר בפועל קצר הניתן לריצוי בעבודות שירות. נוכח היותו של הנאשם עצור ונוכח קיומם של מאסרים מותנים ברי הפעלה בעניינו, אך גם נוכח מכלול הנסיבות לקולא עליהן עמד הסנגור בטיעונו, עתר הסנגור להשית על הנאשם מאסר בפועל קצר, תוך הפעלה בחופף של שני המאסרים המותנים.

מתחם הענישה ההולמת

5. **הערכים החברתיים המוגנים** שנפגעו בעקבות מעשיו של הנאשם, נוגעים לקניינו של הפרט, לפרטיותו ולתחושת הביטחון האישי שלו. בהקשר זה, יצוין כי מכשיר טלפון נייד מן הסוג שנגנב, אינו רק חפץ בעל ערך רכוש ובעל תפקיד פונקציונאלי מצומצם להוצאה ולכניסה של שיחות טלפון, אלא הוא יכול לכלול גם מידע אישי רב בדומה למחשב אישי, כגון: מספרי טלפון שמורים, תמונות, סרטונים, תכתובות דואר אלקטרוני, הודעות כתובות ועוד. לפיכך, הנזק

שבגניבת מכשיר טלפון נייד אינו רכושי גרידא. הוא כולל גם פגיעה בפרטיותו של אדם ובתחושת הביטחון האישי שלו.
(ראו והשוו: ת"פ (י-ם) 4959-05-12 מדינת ישראל נ' סיאד (29.5.2013) והאסמכתאות המובאות שם).

בכל הנוגע לנסיבות הקשורות בביצוע העבירה - מדובר בכניסה למשתלה, רכינה מעל דלפק וגניבת הטלפון הנייד שהיה מונח מתחת לקופה הרושמת. מכאן שאין מדובר בגניבת טלפון נייד מידו של אדם או מתיקו האישי. עם זאת, הטלפון הנייד לא הונח במקום גלוי לעין, אלא נגנב ממקום מוסתר. לא מדובר בעבירה שביצועה דרש תחכום מיוחד, אך נראה כי נילוה לביצוע העבירה תכנון מסוים מראש. מכל מקום, יוער כי אין מדובר במעשה גניבה שהיה מלווה בשימוש באלימות מסוג כלשהוא. ככל הנראה, הנזק שנגרם בפועל לא היה רב, שכן הנאשם נתפס כרבע שעה לאחר המעשה, ועל גופו נמצא הטלפון הגנוב שניתן להניח שהוחזר לבעליו. מתסקירי שירות המבחן עולה כי הסיבה לביצוע העבירה טמונה בהתמכרותו המתמשכת של הנאשם לסמים.

אשר לענישה הנוהגת - בחינת הפסיקה מלמדת כי העונש הנוהג בגין מקרה בודד של עבירת רכוש קלה כגון גניבה, נע מענישה מוחשית שאינה כוללת רכיב של מאסר בפועל, ועד עונש מאסר בפועל קצר של חודשים בודדים.

בהתחשב בכל אלה, ובשים לב לעקרון ההלימה המהווה עקרון מנחה בענישה, אני סבורה כי מתחם העונש ההולם בגין מעשה גניבה בודד של טלפון נייד שאינו מצוי על גופו של אדם, כאשר למעשה הגניבה לא התלווה שימוש באלימות מסוג כלשהוא, נע **מענישה מוחשית שאינה כוללת רכיב של מאסר בפועל ועד מספר חודשי מאסר בפועל (שבמקרים מתאימים ניתנים לריצוי בדרך של עבודות שירות)**. בנסיבות המקרה דנן, לא התבקשתי ואף לא ראיתי לסטות ממתחם העונש ההולם לקולא או לחומרה.

גזירת העונש המתאים בגדרי המתחם

6. **לקולא,** שקלתי את הודאת הנאשם ואת האחריות שנטל לביצוע מעשה העבירה. עוד התחשבתי בנסיבותי האישיות והמשפחתיות של הנאשם, כפי שפורטו בתסקיר שירות המבחן וכן בטיעוני הסנגור לפניי. לא ניתן לשלול כי הקשיים במשפחת המוצא של הנאשם כפי שפורטו בתסקיר שירות המבחן, וכן ההזנחה הרגשית ואי היציבות שחווה הנאשם בחייו כמפורט בתסקיר, תרמו להתמכרות הנאשם לסמים שהיא העומדת ברקע העבירה בה הורשע לפניי.

לחומרה, ניצב עברו הפלילי של הנאשם הכולל מספר הרשעות קודמות. הרשעותיו הישנות יותר של הנאשם (משנת 2007 ומשנת 2005) הן בגין עבירות שאינן ממין העניין (טיפול בלתי זהיר בחומר נפץ וכן יצור, יבוא ויצוא של נשק), בגין ריצה הנאשם עונשי מאסר בפועל מאחורי סורג וברית. בנוסף, לחובת הנאשם שתי הרשעות מאוחרות יותר משנת 2012, בגין שתי עבירות גניבה ועבירה אחת של אחזקת סמים לצריכה עצמית שבוצעו בשנת 2010. בגין כל אחת משתי ההרשעות האמורות, הוטל על הנאשם, בין היתר, עונש מאסר מותנה בן 3 חודשים. שני המאסרים המותנים האמורים, תלויים ועומדים כנגד הנאשם בתיק הנוכחי. אין מדובר, אפוא, במקרה ראשון בו הנאשם מורשע בגין ביצוע עבירת גניבה. על-אף עונשים מקלים יחסית שהוטלו על הנאשם בשני התיקים הקודמים בהם הורשע בעבירת גניבה, שב הנאשם על מעשיו. אף קיומם של שני מאסרים על-תנאי שתלויים ועומדים כנגד הנאשם, לא מנעו את הישנות המעשה.

כפי צוין לעיל, עבירת הגניבה בה הורשע הנאשם בתיק הנוכחי (ויש להניח שגם שתי עבירות הגניבה שקדמו לה) בוצעו על רקע התמכרות הנאשם לסמים. על-אף מאמצים שהשקיע שירות המבחן במטרה לסייע לנאשם לטפל

בהתמכרותו, הנאשם בחר בסופה של דרך שלא לנצל את ההזדמנות שניתנה לו לנסות לשלבו במסלול טיפולי-שיקומי. אינני מקלה ראש בטענת הסנגור כי תהליך קליטתו של הנאשם במסלול הטיפול ארך זמן. יחד עם זאת, יש להזכיר כי חלק מהזמן שחלף היה נעוץ באמביוולנטיות שגילה הנאשם עצמו כלפי שילובו במסלול טיפולי, וניסיונות שערך שירות המבחן לתמוך בנאשם על-מנת שיסכים להשתלב במסלול כאמור. מכל מקום, בחירתו של הנאשם שלא להשתלב במסלול טיפולי מטעמיו-שלו, מעוררת חשש ממשי כי נוכח התמכרותו של הנאשם לסמים, הוא עלול להיקלע שוב למעגל קסמים בו הוא פוגע בעצמו ובאחרים. על רקע כל אלה, יש מקום להעביר לנאשם מסר עונשי ברור, לפיו בית-המשפט לא יתייחס בסלחנות למעשה העבירה שביצע, כאשר הוא בוחר שלא להיות משולב בהליך טיפולי כלשהוא הנותן פתח לשינוי בעתיד.

7. לאחר איזון בין מכלול השיקולים, ראיתי לגזור על הנאשם עונש המצוי ברף הבינוני של המתחם שנקבע. אשר לשני המאסרים המותנים התלויים ועומדים כנגד הנאשם - יש ממש בטענת הסנגור לפיה מלכתחילה היה מקום לשקול את צירוף שני התיקים בהם הוטלו העונשים המותנים, בשים לב לכך שמדובר היה בעבירות דומות שבוצעו באותה שנה (שנת 2010). מכל מקום, נוכח הפעלת שני המאסרים המותנים בגין אותה מסכת עובדתית, אני רואה להפעילם בחופף זה לזה באופן מלא. ההפעלה האמורה תיעשה במצטבר לעונש שייגזר על הנאשם בגין התיק הנוכחי, בשים לב למכלול הטעמים לחומרה כפי שפורטו לעיל, בעטים לא ראיתי לחרוג מהכלל הקבוע בסעיף 58 לחוק העונשין.

סוף דבר

8. נוכח מכלול הטעמים האמורים, אני גוזרת על הנאשם כדלקמן:

א. חודשיים וחצי מאסר בפועל בגין תיק זה, בניכוי ימי מעצר (מיום 27.5.2013 עד יום 5.6.2013, וכן מיום 11.1.2014 ואילך).

ב. עונש המאסר על-תנאי בן 3 חודשים שהוטל על הנאשם בת"פ (י-ם) 34872-12-11, וכן עונש המאסר על-תנאי בן 3 חודשים שהוטל על הנאשם בת"פ (תל-אביב-יפו) 38485-04-11, יופעלו בחופף באופן מלא זה לזה, ובמצטבר לעונש שנגזר על הנאשם בפיסקה א' לעיל. **סה"כ ירצה הנאשם 5 וחצי חודשי מאסר בפועל, בניכוי ימי המעצר כמפורט בפיסקה א' לעיל.**

ג. מאסר על-תנאי של 4 חודשים למשך 3 שנים מיום השחרור ממאסר. התנאי הוא שהנאשם לא יבצע עבירה שבה הורשע.

המזכירות תמציא העתק פרוטוקול זה לשירות המבחן למבוגרים.

זכות ערעור לבית-המשפט המחוזי בתוך 45 ימים מהיום.

ניתן היום, כ"ג אדר ב תשע"ד, 25 מרץ 2014, במעמד הצדדים.